

Lovforslag nr. L 97. Fremsat den 18. november 1986 af Tommy Dinesen (SF), Agerschou (SF), Carsten Andersen (SF), Lilli Gyldenkilde (SF), Ole Henriksen (SF) og Ebba Strange (SF)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om retsforholdet mellem arbejdsgivere og funktionærer

(Beskyttelse mod opsigelse efter arbejdsskadebetinget sygefravær)

I lov om retsforholdet mellem arbejdsgivere og funktionærer, jf. lovbekendtgørelse nr. 413 af 30. august 1971, som senest ændret ved lov nr. 162 af 12. april 1978, foretages følgende ændring:

I § 5, *stk.* 2, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Ved opgørelse af de 120 sygedage medregnes ikke fravær som følge af sygdom, der skyldes en arbejdsskade, som funktionæren har pådraget sig under tjenesteforholdet.«

Bemærkninger til lovforslaget

Da funktionærloven i sin tid blev vedtaget, var det bl.a. for at beskytte arbejderne mod urimelige opsigelser fra arbejdsgiverside. I funktionærlovens § 5, stk. 2, står der følgende: »Det kan dog ved skriftlig kontrakt i det enkelte tjenesteforhold bestemmes, at funktionæren kan opsiges med 1 måneds varsel til fratræden ved en måneds udgang, når funktionæren inden for et tidsrum af 12 på hinanden følgende måneder har oppebåret løn under sygdom i ialt 120 dage. Opsigelsens gyldighed er betinget af, at den sker i umiddelbar tilknytning til udløbet af de 120 sygedage, og medens funktionæren endnu er syg, hvorimod gyldigheden ikke berøres af, at funktionæren er vendt tilbage til arbejdet, efter at opsigelse er sket.«

Denne paragraf bruges nu i mange tilfælde til at afskedige de ansatte, der har pådraget sig arbejdsskader under udførelsen af jobbet på arbejdspladsen. Dette opfattes naturligvis af mange som en ekstra straf oven i den arbejdsskade, man har pådraget sig.

Mange gange kunne eventuelle arbejdsskader inden for de tekniske forvaltninger i sundhedsvæsenet være forhindret ved oplysning om f.eks. løfteteknik og anden forebyggelse i forbindelse med det daglige arbejde.

I en artikel i Danske Kommuner nr. 12, 1986 side 12, henvises der til, at det i 1984 kostede samfundet 300 mill. kr. til forebyggelse i form af udgifter til Arbejdstilsynet og Bedriftssundhedstjenesten, mens omkostningerne i forbindelse med erstatning, forsikring, førtidspension, administration

og behandling beløb sig til milliarder af kroner.

I artiklen henvises endvidere til en undersøgelse af de ansatte i otte kommuner i Danmark. Undersøgelsen viser, at ca. en tredjedel af de ansatte har problemer med smerter i ryg og lignende. Disse tal indikerer, at mange offentligt ansatte er blevet fyret på grund af, at de har pådraget sig arbejdsskader i forbindelse med forkert løfteteknik, underbemanding på institutionerne osv. Det offentlige bærer en del af skylden for de arbejdsskader, de ansatte pådrager sig på arbejdet, og derfor er det uretfærdigt, når arbejdsgivere i den offentlige sektor benytter arbejdsskader som afskedigelsesgrundlag over for de ansatte.

Dansk Kommunalarbejderforbunds afdeling i Holbæk har foranstaltet en undersøgelse blandt sine 1.150 medlemmer, og det viser sig, at 19 af afdelingens medlemmer i 1985 blev fyret på grund af nedslidning eller anden overbelastning af kroppen i forbindelse med arbejdet. Andre afdelinger, som har foretaget lignende undersøgelser, har eksempler på folk, der har været ansat i 20 år og i løbet af disse 20 år har pådraget sig en arbejdsskade, og som efter 120 sygedage er blevet afskediget.

Det er SFs opfattelse, at en arbejdsskadet skal have tilbud om uddannelse eller genansættelse i et andet job, hvis vedkommendes job er blevet besat med en anden i den sygdomsperiode, som skyldes en arbejdsskade.

Som bilag er medtaget §§ 9 og 10 i arbejdsskadeforsikringsloven, som indeholder definitionerne på arbejdsskade og erhvervsygdом.

§§ 9 og 10 i lov om arbejdsskadeforsikring

§ 9. Ved arbejdsskade forstås i loven:

- 1) ulykkestilfælde, som skyldes arbejdet eller de forhold, hvorunder dette foregår,
- 2) skadelige påvirkninger af højst nogle få dages varighed, som skyldes arbejdet eller de forhold, hvorunder dette foregår, eller
- 3) erhvervssygdomme og andre sygdomme som nævnt i § 10.

§ 10. Som erhvervssygdom anses sygdomme, som efter medicinsk og teknisk erfaring er forårsaget af særlige påvirkninger, som bestemte persongrupper gennem deres arbejde eller de forhold, hvorunder dette foregår, er udsat for i højere grad end personer uden sådant arbejde. Chefen for sikringsstyrelsen fastsætter, hvilke sygdomme der anses for erhvervssygdomme. Det kan herved bestemmes, at sygdomme kun anses for erhvervssygdomme, når de er forårsaget af arbejde i bestemte arbejdsområder eller andre særlige vilkår er opfyldt.

Stk. 2. En person, der har pådraget sig en erhvervssygdom, har krav på ydelser efter loven, medmindre det anses for overvejende sandsynligt, at pågældendes sygdom skyldes andre forhold end de erhvervsmæssige.

Stk. 3. Ydelser efter loven kan tillige tilkendes for andre sygdomme end erhvervs-

sygdomme, såfremt det godtgøres, enten at sygdommen efter den nyeste medicinske erfaring opfylder de krav, som er nævnt i stk. 1, 1. og 3. pkt., eller at den må anses for udelukkende eller i overvejende grad at være forårsaget af arbejdets særlige art. Tilfælde, der anmeldes efter 1. pkt., skal forelægges for det i § 11 nævnte udvalg, inden afgørelse træffes.

Stk. 4. Hvor der i loven knyttes retsvirkninger til dagen for en arbejdsskades indtræden (skadedatoen), gælder disse for så vidt angår erhvervssygdomme efter stk. 1 og sygdomme efter stk. 3 fra den dag,

- 1) da sygdommen har givet de første sikre symptomer,
- 2) da den pågældende af en læge er blevet gjort bekendt med, at lidelsen må antages at være arbejdsbetinget, eller
- 3) da lidelsen har medført gentagne uarbejdsdygtighedsperioder, en mere varig arbejdsafbrydelse eller overgang til andet arbejde.

Sikringsstyrelsen bestemmer, hvilket af de nævnte tidspunkter der i hvert tilfælde skal lægges til grund. Ved afgørelsen skal Sikringsstyrelsen så vidt muligt vælge det for de sikrede mest gunstige tidspunkt.